

Treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 191 - Barcelona, març del 1958

Preu 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

PREPAREM LA REALITZACIÓ de la Jornada de Reconciliació Nacional

ELS esdeveniments que s'han produït arreu d'Espanya durant l'any 1957 han confirmat les previsions polítiques que varem exposar en el primer Congrés del nostre Partit.

La línia política general de reconciliació nacional dels catalans i dels espanyols en el conjunt de tot Espanya, s'ha demostrat justa, corresponent a l'actual situació del país. Pot afirmar-se sense cap mena de dubte que ja no som sols els comunistes d'arreu d'Espanya els que la defensem. Altres forces i grups polítics han adoptat posicions que coincideixen en l'essencial amb la política de reconciliació nacional.

A Catalunya, per exemple, el boicot dels transports urbans de Barcelona va ésser una demostració palpable que aqueix sentiment anima la immensa majoria del poble català. Les repercussions que va tenir a Madrid i en altres ciutats d'Espanya en són també exemples ben patents. A l'ensens, aqueixes accions populars de masses adquiriren un caràcter ampli i nacional pel fet que en el fons de la protesta contra els augmentos de les tarifes dels transports urbans hi havia l'objectiu comú de manifestar-se contra la dictadura del general Franco i la seva política econòmica.

La política de reconciliació nacional sobre camí perquè té una base real en la situació política i econòmica creada pel règim franquista. No és una invenció artificiosa, sinó el resultat d'un procés llarg i difícil, en el qual el poble espanyol ha anat adquirint consciència d'on l'ha menat la política de la dictadura. S'ha anat forjant en l'oposició a l'esperit de guerra civil i de revenja que han mantingut i fomenten encara Franco i la seva camarilla. És el desig fervent del poble, que vol acabar amb les discriminacions dels espanyols en blaus i rojos i establir un clima de convivència civil i de retrobament dels que lluitarem en camps oposats durant la guerra. És la plasmació de voluntat popular que anhela viure sense angoixa d'ésser perseguit i condemnat per opinions polítiques contràries al règim i que vol veure reintegrats a la vida nacional els empresonats i exiliats polítics. En una paraula, la política de reconciliació nacional té com objectiu patriòtic restablir els drets i llibertats democràtics que assegurin el desenrotllament històric d'Espanya, fent que els recursos naturals del país i el treball dels espanyols estiguin dedicats a l'engrandiment econòmic, social i cultural de la pàtria i al millorament de les condicions de vida del poble.

La persistència de la dictadura no farà més que exaltar el sentiment de reconciliació nacional i el prestigi d'aquest corrent polític entre les masses populars. L'exigència de canvis polítics en la direcció política de l'Estat no emana pas únicament de les mas-

Per Josep MOIX

Secretari General del P.S.U. de Catalunya

ses treballadores del camp i de la ciutat, sinó que és una necessitat sentida per les forces econòmiques i socials més vitals de la nació, les quals clamen per una modificació substancial en l'orientació de la política econòmica que faci possible resoldre els problemes cabdals que les angoixen.

Les innombrables lluites de la classe obrera durant l'any 1956 per aconseguir una elevació general dels salaris assoliren tal amplitud i generalització que el Govern es veié obligat a donar, en bona part, satisfacció als obrers industrials i agrícoles. Però, malgrat l'augment concedit, el descontent popular no disminuí puix les arrels del malestar són més profundes i no poden ésser arrencades amb la concessió d'una petita millora de salaris, la qual, per altra banda, fou immediatament absorbida per la puja de preus.

I en les accions de boicot dels pobles de Barcelona, Madrid, Valladolid i altres importants ciutats, la tendència a estendre's, a generalitzar-se arreu d'Espanya, fou més evident. Va ésser una demostració clara de la voluntat nacional que pugna per fer sentir la voluntat d'un canvi, per manifestar-se contra la dictadura. Vet aquí com sorgí la idea de fer una jornada nacional contra la política de la dictadura. És aquesta idea la que hem recollit el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya i que, conjuntament, hem propagat i proposat a les altres forces i grups polítics de tot el país, car la seva realització ha d'ésser el resultat de la coincidència que va trobant entre els amplis sectors polítics i socials de tot Espanya.

Les condicions objectives per a portar a cap una tal demostració nacional són cada cop més favorables. Existeixen totes les condicions per a que la Jornada de Reconciliació Nacional es pugui realitzar dintre d'un termini curt i amb totes les possibilitats d'un èxit polític contra la dictadura. Els contactes i converses que hem tingut amb persones representatives de diversos sectors polítics i socials de Catalunya ens han permès d'apreciar l'existència d'opinions coincidents tant en el caràcter com en la necessitat de la seva realització.

Això no és d'estranyar, car la situació política i les condicions de vida del poble català, com de tot el poble d'Espanya, són més difícils cada dia.

Des de la primera elevació general dels salaris, ara fa dos anys, i més accentuadament des de l'última el mes de novembre del 1956, els preus dels articles de primera

necessitat, dels transports, l'electricitat, el carbó, etc., no han parat de pujar. El problema de l'habitatge es fa més greu i difícil per als treballadors i empleats. Les jornades esgotadores de 10 i 12 hores són cosa corrent. L'encariment del cost de la vida durant l'any 1957 ha estat tan important que l'Oficina Internacional del Treball, organisme al qual pertanyen oficialment els sindicats verticals, ha fet públic que Espanya és el país on s'ha registrat un major augment de preus en el curs del mencionat any 1957.

Pel que respecta a Catalunya, cal afegir que les restriccions elèctriques des de la tardor fins al mes de febrer han estat adhuc de quatre dies a la setmana, la qual cosa ha contribuït d'una manera molt considerable a fer més difícils les condicions de vida i de treball de tota la població laboriosa.

La petita i mitjana burgesia industrial i comercial, per a la qual les restriccions elèctriques han estat causa d'enormes perjudicis econòmics, ha de fer front per altra banda al pagament d'elevades contribucions i altres càrregues fiscals, sense que l'Estat hagi tingut compte del fet que, durant aquests mesos, la producció o la venda ha sofert una sensible disminució. Cada any que passa és pitjor per a aquest sector de la burgesia, car la penúria de matèries primeres, les restriccions elèctriques i la manca de facilitats per a renovar la maquinària, envellida i anticuada, són ja un mal endèmic. I davant d'una tal situació es troben sense cap mitjà eficient per a defensar llurs interessos lesionats per la política econòmica de la dictadura franquista. Mentrestant l'oligarquia financera, a servir la qual està dirigida la política econòmica del règim, s'embutxaca guanys extraordinaris a costa de l'extremada explotació de les masses treballadores i adhuc de l'expoliació dels sectors de la burgesia no vinculada als grups monopolistes.

L'enviliment de les condicions de vida de les masses populars i l'empitjorament de la situació de les capes de la burgesia urbana, dels intel·lectuals, dels menestrals i de la pagesia fan que, tant en el pla polític, la necessitat d'un canvi en la situació actual econòmica és comú a les diverses classes i capes socials, amb excepció dels reduïts grups de la gran burgesia monopolista.

Això fa que la diversitat d'interessos i d'objectius particulars no constitueixin cap impediment, puix que per damunt d'aquests hi ha una comú voluntat d'acabar amb la dictadura, de recobrar la llibertat política i d'obrir una etapa de convivència civil sense desfermar un nou vessament de sang, sense una altra guerra civil entre espanyols. La repressió del Govern franquista, dirigida contra el corrent favorable a realitzar una demostració nacional contra la carestia de la vida i la política econòmica de la dic-

(passa a la pàg. 2)

tadura, per l'amnistia per als presos i exiliats polítics i per les llibertats polítiques, en lloc d'ésser un impediment per a la seva realització, posa més aviat més llenya al foc del descontent i del malestar. Les detencions d'obrers i estudiants i les notes de la policia no podran impedir el procés de maduració del corrent de reconciliació nacional, ni que es pugui portar a cap la manifestació d'aquest sentiment en una gran demostració nacional contra la dictadura.

La realitat prova el contrari. Tothom coincideix en què «així no es pot continuar», en què cal parar l'encariment del cost de la vida, en què cal elevar els salaris d'acord amb els preus dels articles d'ús i consum, dels lloguers, del transport, de les matèries primeres, etc., en què cal acabar amb els mètodes terroristes i els consells de guerra contra els espanyols que tenen opinions polítiques oposades a la dictadura, en què és necessari gaudir de les llibertats polítiques i dels drets socials.

Tant és així, que la idea de realitzar la Jornada de Reconciliació Nacional ha penetrat cap a totes les classes i capes socials i que de molts costats sorgeixen suggerències i iniciatives per que es faci aviat. Nombre de destacades personalitats dels nuclis d'oposició, treballadors de fàbriques importants de Barcelona i elements actius de distintes localitats de Catalunya manifesten un gran interès per la realització de la Jornada i plantegen que s'hauria de preparar la seva realització per al mes d'abril, o de maig.

Si mirem atentament l'estat d'esperit de les masses obreres i populars, es pot observar un descontent desbordant contra la política econòmica de la dictadura, es pot veure una més gran combativitat de les masses, una predisposició ben marcada a actuar, a manifestar llur descontent. L'actitud dels estudiants de la Universitat de Barcelona, deixant unànimement d'assistir a classe els 21 i 22 de febrer darrer per a commemorar l'aniversari de l'Assemblea del Paranimf, prova aqueixa disposició esmentada.

En tals condicions, la preparació de la Jornada hauria de passar a mesures concretes orientades a la seva realització. La tasca de popularització de la idea ha de passar a la concreció pràctica, no fiant que l'espontaneïtat ho faci tot.

Els distintes agrupaments polítics, encara que sigui per separat, haurien d'estudiar les formes més còncordes de llur participació a la Jornada i fer que se'n parli en els medis socials que representen o en els que tenen influència. A l'entorn d'una activitat més concreta per a preparar la realització, cal esforçar-se en la formació de cercles en els llocs de treball i d'ensenyament, en barrriades, en els diferents centres d'associació professionals, culturals i d'esbarjo, els quals podran ésser els organtzadors i animadors de la realització de la Jornada.

El fet que existeixin contactes entre les distintes forces polítiques d'oposició afavoreix el poder-se consultar mútuament els uns amb els altres i, encara que no s'arribi a crear un centre, es pot assegurar una coordinació i la convergència en el més essencial. Aquestes relacions han de permetre de seguir uns i altres la marxa dels preparatius i l'estat d'esperit de les masses. Això s'ha de tenir en compte per tal de poder fixar en el moment oportu la data de realització de la Jornada.

Les condicions objectives, la voluntat de les masses, apareixen favorablement a la realització pròxima de la Jornada de Reconciliació Nacional. Les mesures d'organització i l'actitud dels partits, forces i nuclis polítics catalans d'oposició seran decisives a Catalunya en quant a la data i les formes de la Jornada. El fet que aquesta Jornada de Reconciliació Nacional s'organitza també per les forces d'oposició de tot Espanya obliga els catalans a tenir compte de la seva preparació arreu. Atents a donar la data més convenient segons el moviment del poble català, cal estar també atents a la possibilitat que la realització de la Jornada s'encetés en un altre indret del país, en el qual cas caldria, al nostre entendre, impulsar la seva realització a Barcelona i arreu de Catalunya.

LA MORT DEL CAMARADA MARCEL CACHIN

El dia 12 de febrer passat va morir, als 88 anys d'edat, el camarada Marcel Cachin, membre del Buró Polític del Partit Comunista Francès i Director de «L'Humanité», figura venerada del moviment obrer i comunista internacional.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya va enviar al Partit Comunista Francès un missatge de condol que publiquem a continuació:

«Al Comitè Central del Partit Comunista Francès,

«Volguts camarades,

«El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya us expressa la profunda pena que ens ha causat la mort de l'entrançable camarada, Marcel Cachin, i us manifesta el seu condol ensems que el seu sentiment de solidaritat.

«La mort del camarada Marcel Cachin no és solament una gran pèrdua per al vostre Partit i per a la classe obrera i poble de França. Ho és també per al moviment comunista i obrer internacional.

«El P.S.U. de Catalunya i la classe obrera catalana han sentit sempre una gran estimació per al camarada Marcel Cachin, per les seves qualitats de fidelitat i conseqüència revolucionàries, per la fusió que en la seva persona adquirien el gran amor a la Patria i l'internacionalisme proletari, la lluita per la pau, la democràcia i el socialisme.

«El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, tots els militants, servarem sempre el més grat record de la vida exemplar del camarada Marcel Cachin.

Pel Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya,

Josep MOIX

13 de febrer del 1958.

DESTAQUEM LES COINCIDENCIES

En el número corresponent al passat mes de febrer, l'òrgan del Moviment Socialista de Catalunya, «Endavant», (editat a Toulouse, França) publica un article del camarada Josep Pallach amb el títol: «Vigència d'una solució».

Tot i no compartir algunes formulacions que es fan en aquest article, sí però que podem afirmar que les idees essencials que s'hi exposen s'avenen amb les que venim mantenint i defensant a «Trellall».

L'essencial de l'article citat està en dues idees principals. L'una: possibilitat d'acabar amb la dictadura mitjançant la unitat d'acció de les forces d'oposició i a base d'un Govern provisional que no prejudgi el règim institucional, sobre el qual és el poble qui haurà de decidir expressant la seva opinió lliure i democràticament. I l'altra: necessitat d'acció, dit tal com segueix: «Ara, sobretot, hem de preocupar-nos de l'acció —pacífica, conscient, disciplinada— capaç d'endegar el descontent del país i de fer triomfar una solució que és difícil, perquè precisament el problema a resoldre és difícil. Aquesta acció, només la mobilització de les forces populars pot propiciar-la, com ara fa un any. I és doncs vers aquesta tasca que hem de girar tota la nostra atenció».

No pot estranyar a ningú que entre partits, nuclis i forces distintes hi hagin qüestions discrepants àdhuc quan la coincidència és completa en el més essencial. Sense tenir això en compte no seria possible de proposar-se la unitat d'acció de forces tan heterogènies com les que actualment constituïm el front de l'oposició a la dictadura franquista. Però, com que del que es tracta és d'avançar en el camí de la unitat d'acció, volem precisament destacar el fet de la

nostra coincidència en l'essencial: la necessitat d'acabar amb la dictadura i l'orientació de l'acció per a aconseguir-ho.

També coincidim en mirar vers una mateixa font d'inspiració. El camarada Pallach escriu: «Aquesta acció, només la mobilització de les forces populars pot propiciar-la, com ara fa un any», és a dir —afegim nosaltres— inspirant-se en els magnífics moviments de gener del 1957, de Barcelona i Madrid.

Quan el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya donaren el maig de l'any passat la idea de preparar una Jornada de Reconciliació Nacional, ho feren recolzant-la precisament en les ensenyances que es desprenen d'aquelles manifestacions.

La idea de realitzar aquesta Jornada de Reconciliació Nacional ha fet amb el temps transcorregut molt de camí. En diferents indrets de Catalunya, i podem afirmar que també ocorre així en les regions més decisives d'Espanya, la idea s'està materialitzant en mesures que en preparen la realització, tendents a fer-la possible cap a la primavera pròxima.

El Partit Socialista Unificat no pretén reservar-se l'exclusiva d'una acció que han de realitzar les més àmplies masses del poble. La Resolució aprovada pel Comitè Central del Partit, el passat mes de gener, precisa ben bé: «La Jornada hauria d'ésser la convergència de les activitats de les forces d'oposició de dreta i d'esquerra sense excepció, que tot i no existir una coalició formal, coincidim en l'essencial amb els objectius que es proposen per a realitzar-la».

En aquest mateix número de «Trellall» es publica un article del camarada Josep Moix.

En aquest article es destaca l'avantatge que representa el fet d'existir contactes entre les distintes forces d'oposició per a assegurar la coordinació i la convergència de totes elles en l'acció. I a continuació s'afirma que, donat que les condicions objectives són favorables, les mesures d'organització i l'actitud de les distintes forces seran decisives a Catalunya en quant a la data i a les formes de la Jornada.

El camarada Pallach diu en el seu article en relació amb l'acció que es necessita «precisament acció violenta —que la situació d'Espanya, per ella mateixa ja ho és de revolucionària— sinó acció coordinada i responsable, de propaganda i d'organització, de converses i de contactes...»

També amb això la nostra coincidència és completa. El P.S.U. ha proposat la realització de la Jornada com una manifestació eminentment pacífica, en la qual puguin participar totes les forces d'oposició, àdhuc les més conservadores. Això correspon a l'ambició general del poble de fer tot el possible per a acabar amb la dictadura d'una manera pacífica.

Es evident que aquestes coincidències en qüestions tan essencials tendeixen a facilitar un acostament i unes relacions favorables al desenrotllament de les activitats de l'oposició catalana al franquisme i a unir-la amb el conjunt de l'oposició espanyola. Desitjaríem que aquestes coincidències contribuïssin a estrenguer contactes entre els dos partits, entre els militants d'ambdós partits i, en el moment present, a una coordinació d'esforços per a la mobilització de les masses populars de Catalunya vers la realització de la Jornada de Reconciliació Nacional, que s'està materialitzant ja en l'activitat de les masses.

AVANTATGES DE DESENROTLLAR EL COMERÇ

amb els països de l'Est

per Gaspar ARIBAU

ES xifres oficials del comerç exterior d'Espanya durant els nou primers mesos del 1957 presenten un dèficit de 976.8 milions de pessetes-or, superior en 204,6 milions de pessetes-or al de l'any anterior.

L'últim estudi del Banc Central xifra el dèficit del comerç exterior en el transcurs del 1957 en 440 milions de dòlars, un 50 per cent més desfavorable que l'any anterior. Segons «La Vanguardia», aquest dèficit, a base de 1680 pessetes el dòlar, representa 24,552 milions de pessetes corrents. Aquestes xifres són el més rotund desmentiment de les declaracions d'Ullastres que tant insisteix en presentar de manera favorable l'evolució del comerç exterior. La nova desvalorització de la pesseta, de la qual es fa ressò la premsa estrangera, posant el canvi oficial de 42 a 22 pessetes per dòlar, significarà el reconeixement de la bancarrota de la política econòmica seguida pel Govern del general Franco.

Importants cercles econòmics de Catalunya manifesten una seriosa inquietud davant d'aquestes desfavorables perspectives del comerç exterior.

Efectivament, els darrers mesos de l'any passat i el més de gener d'enguany, les exportacions de manufactures de cotó marquen un descens de 42 per cent en relació a la xifra mitjana de l'any 1957 (437,000 en lloc de 750,000 dòlars).

A fa alguns anys que l'exportació d'articles de cotó troba dificultats creixents. El fet que s'hagi recuperat lleugerament en 1957 no canvia res en la seva tendència general a decreixer. Això ha estat degut a l'obertura del mercat finlandès i a l'augment de vendes al Marroc, acollides a un règim especial que s'acabarà amb la retirada de la pesseta. «La Vanguardia» també ho expressa així, escrivint que en l'exportació de teixits «persisteix la característica de variació de mercats d'un any a l'altre, la qual cosa dona a entendre que es tracta d'enviaments circumstancials, no de sòlides corrents de llarga durada. Es pot recordar el cas d'Iran en 1953 i el de Turquia en 1954».

Els cercles industrials catalans no oblidem la importància que les exportacions tèxtils tenien fa uns anys i aspiren a l'exportació d'uns 20 per cent de la capacitat de producció, per un import anual no inferior als 18 milions de dòlars. Per assolir aquesta xifra caldria poder quadruplicar o quintuplicar cada mes del 1958 la que s'ha assolit per al mes de gener. Això no és possible si no es trenca més resolutament amb l'actual política comercial discriminant i de sotmetiment a les exigències nord-americanes.

Les estadístiques del comerç mundial mostren una sensible minoració del tràfic internacional en el curs dels últims mesos. La crisi econòmica de sobre-producció que es va accentuant en els Estats Units fa tèmber una repercussió de proporcions alarmants en el món capitalista. La crisi econòmica nord-americana ja ha originat una reducció de la producció d'estany, coure, etc., i una forta baixa dels preus de les matèries primeres i productes alimentaris. Això representa una greu amenaça per al comerç exterior d'Espanya, exportadora de productes alimentaris i matèries primeres. I ho és també per a les exportacions tèxtils, principalment orientades cap als països exportadors d'aquells productes, els quals es trobaran inevitablement amb més dificultats per a importar, mancats de mitjans de pagament.

Davant d'aqueixes gens falagueres perspectives, els països capitalistes revisen llurs actituds i van prenent mesures per a fer-hi

front. Es també «La Vanguardia» del 9-2-58, que se'n fa ressò i destaca l'orientació a reforçar el comerç amb els països de l'Est: «Anglaterra desitja un canvi perquè el seu fi necessari és comerciar. El Japó, igualment. Ambdós països senten absoluta necessitat d'afluïxar les regnes amb la Xina comunista...»

La necessitat objectiva de desenrotllar el comerç i d'estendre'l als països del sistema socialista es fa sentir també amb força per l'economia espanyola, que exigeix poder comptar amb nous mercats. Concretant-nos a Catalunya aquesta necessitat es sumament imperiosa per als teixits i articles de pell, manufactures metàl·liques i productes químics, ametlles i avellanes, vi i oli, arròs i suro, potassa, espatuflúor i altres productes.

Un major nombre de clients i proveïdors permet d'obtenir millors productes, i, sobretot, sostreure's a l'odiosa tutela imperialista que té el comerç i el crèdit com armes per a obligar a concessions de tota mena.

Comerciar amb els països de l'Est no significa solament l'obertura d'un nou mercat de mil milions de persones, mercat que no coneix crisis i que creix diàriament, sinó que, a més, dona la possibilitat d'al·luïxar el dogal nord-americà que escanya l'economia espanyola i el poder adquirir maquinària d'avançada tècnica que ens és inassequible en el món capitalista.

Contràriament a la fàbula d'una Rússia tècnicament endarrerida difosa pel franquisme, el llançament dels «spútniks», el trenca-gels accionat per energia atòmica, el funcionament de la primera central electroatòmica del món, l'avió capaç de donar la volta a la terra sense necessitat d'abastir-se de combustible, són exemples, entre molts altres, de la superioritat tècnica de la U.R.S.S. Les persones que recentment han contemplat l'exposició internacional de maquinària petrolífera, a l'Argentina, segons el corresponal de «La Vanguardia», «surten convençuts del fet que el pavelló soviètic és el millor de l'exposició i que les màquines d'ara no recorden en res les que es van veure fa quatre anys, puix competeixen amb les

deis Estats Units, la Gran Bretanya i Alemanya». No solament les màquines són de la tècnica més avançada, sinó que les condicions de comerç amb els països socialistes són les millors, avantatjoses per les dues parts, sens que cerquin immiscuir-se en les qüestions de política interior ni exterior.

Des de mitjans de l'any passat, la pressió d'amplis sectors industrials i comercials de tot Espanya va imposant-se i s'han establert acords comercials amb Polònia, Txecoslovàquia, Iugoslàvia i Romania. Aquests primers passos constitueixen una victòria del sentit comú sobre el tancament mental i l'esperit de croada del franquisme, ensems que marca una sacudida a la pressió imperialista. Aquests esforços s'han d'intensificar, puix corresponen al veritable interès del poble de Catalunya i de tot Espanya.

L'acord hispano-iugoslau ofereix mercat als articles tèxtils per prop d'un milió i mig de dòlars, permetrà exportar-hi potassa i fluorita. En general, els quatre acords esmentats afavoreixen l'exportació d'articles que necessiten mercat com, a més dels citats, l'arròs, les taronjes, ametlles i avellanes, vi, etc... Les revistes econòmiques espanyoles destaquen el fet que els països de l'Est són l'únic mercat possible per al nostre vi. D'altra banda, les importacions prevenen el proveïment d'articles alimentosos, en particular, de carn, matèries primeres, maquinària agrícola, perforadores i utilitatge per a centrals elèctriques. Els articles a importar i a exportar no són els que imposa l'un a l'altre com ens ocorre amb el comerç amb els Estats Units, sinó aquells que interessin a les dues parts. Aquests acords afavoreixen el desenrotllament de l'economia espanyola i, en la mesura en què es desenrotllin i s'eixamplin, contribuiran a la seva expansió favorable per a tot el poble.

Es per això que la classe obrera i les masses treballadores tenen també un gran interès a que els acords amb els països citats es vagin estenent als altres països, que es conclouguin favorablement els que s'estan discutint amb Hongria i Bulgària i que se n'estableixin, junt amb tots els altres països socialistes, amb Xina i amb la Unió Soviètica.

ALERTA AMB LES PROVOCACIONS

Els obrers poden recordar com, durant el moviment de gener del 1957, la policia feu repartir fulles amb la falsa signatura del «P.S.U.» les unes i de la «C.N.T.» les altres.

Actualment es fan circular unes altres fulles per l'estil. Una d'elles, com si es tractés de consells d'un social-demòcrata (Pepe Moratona, diu la fulla) es pretén empènyer els treballadors i els estudiants cap a actituds extremistes, ensems que es vol espantar una part de la població, fent-li creure que l'oposició es prepara a realitzar actes de violència.

Així es busca aconseguir allò que no ha assolit la nota de la Direcció General de Seguretat que, en detenir els 44 joves de Madrid i altres ciutats, acusant-los de preparar la Jornada de Reconciliació Nacional, volgué fer creure que es tracta d'un pla de desordre i actes venjatius.

La fulla policíaca, a la qual ens referim, aconsella, per exemple, als joves treballadors

i estudiants: «Uns poden començar per assassinar un confident, o volar una comissaria, uns altres poden atracar un Banc i reunir fons per a la insurrecció». Això és tan grollar que el sentit comú ja n'haurà atribuït segurament la paternitat als alts caps de la policia.

Tanmateix, ens hi referim perquè en la mesura en què avança el moviment de masses per a acabar pacíficament amb la dictadura, no serà estrany que aquesta recorri als procediments més baixos i pèrfids amb el fi de crear confusió i desmoralització en alguns sectors i per a instigar les forces d'ordre públic a la repressió contra una oposició que es desenrotlla i es vol manifestar pacíficament.

Els treballadors tot el poble, les forces armades també, han d'estar atents i denunciar les provocacions per a fer que es girin, en definitiva, contra llurs autors, que no són altres que les pròpies autoritats nacionals i provincials de la dictadura franquista.

L'ACCIO REIVINDICATIVA DE LA CLASSE OBRERA CATALANA

El constant augment del cost de la vida del curs de l'any passat repercuteix dolorosament en totes les llars treballadores. Aquests darrers mesos les pujades de preus han estat particularment sensibles en els presupostos familiars dels obrers, empleats i altres treballadors. La xifra que donava darrerament un periòdic, indicant que aquesta puja, d'ençà de primeries del 1957, ateny un percentatge del 30 % és segurament ben inferior a la realitat, sobretot en el que fa referència a Catalunya; és prou, però, per a fer palès el nou agreujament de les condicions de vida després de l'alleviment obtingut amb els augments de salaris, encara que, ja aleshores, fossin insuficients. La resposta del govern a aquesta situació angoixosa és ben sabuda: mantenir —fins on l'hi sigui possible— el bloqueig oficial dels salaris. El senyor Gual Villalbi, per exemple, no ha vacil·lat en fer-s'en portar a Catalunya en declarar-se rotundament oposat a tot augment de salari.

Es evident que la classe obrera no pot romandre i no ha romàs amb els braços plegats davant d'aquest nou agreujament de la seva situació. Es igualment evident que aquesta política d'explotació aguditzada està condemnada al fracàs i serà vençuda per l'esperit i l'acció reivindicativa que es manifesta a fàbriques, tallers i oficines de Barcelona i Catalunya.

De fet, la classe obrera catalana, en diverses branques industrials, ha reeixit ja a imposar diverses millores de sou al patronat.

Assistim actualment a una generalització de l'acció reivindicativa, que revesteix formes diverses, unes més generals i altres més peculiars, segons el lloc de treball a la situació d'aquesta o aquella empresa o indústria. Sobre els organismes dirigents dels sindicats verticals cau una veritable pluja de plec signats pels obrers, empleats i tècnics de les empreses més diverses reclamant un reajustament dels sous i salaris o expressant altres reivindicacions. Els enllaços sindicals de gran nombre d'empreses es fan ressò de

les peticions dels treballadors que representen en els organismes sindicals del règim. Aquesta activitat, que es desenvolupa en els marcs de la legalitat, s'acompanya en diversos llocs de treball d'altres accions reivindicatives més enèrgiques, com són certs moviments vaguístics, plantes, disminucions de producció, etc. La pressió de la classe obrera s'exerceix en dues direccions convergents, sobre el patronat d'una empresa o branca industrial d'una banda, i sobre les autoritats i el govern de l'altra.

Les concessions que han estat ja arracades en algunes importants empreses són un signe manifest de la unitat i de l'empenta amb que aquestes accions reivindicatives s'han portat a terme. Potser, en algunes casos, són també una indicació de que alguns patrons o dirigents d'empreses no comparteixen la política econòmica de la trinitat Franco-Solis-Gual Villalbi o consideren que no podrà ésser mantinguda.

Cal subratllar que la fase actual d'aquestes accions es caracteritza per dos fets d'importància. El primer, és la consciència obrera de les possibilitats que s'obren a la seva acció, la consciència adquirida de la seva força, la convicció que és sols amb la lluita reivindicativa com podran ésser millorades les seves angoixoses condicions d'existència. L'altre fet que cal destacar és que els obrers, ja sigui en el pla d'una fàbrica o en el d'un ram d'indústries, valoren la importància, a vegades decisiva, de saber combinar com cal les possibilitats legals de llur acció, per reduïdes que siguin, amb les extra-legals, ambdues recolzant-se i complementant-se mútuament.

Es natural també de pensar que el flux creixent de l'acció reivindicativa es troba afavorit pels èxits recentment assolits en moltes empreses pels treballadors, en designar enllaços sindicals que gaudeixen de llur confiança i defensen llurs interessos, així com, en una certa mesura, pel desconcert i les contradiccions que s'expressen en diversos graus de la màquina sindical del règim.

Totes les perspectives immediates indiquen que la classe obrera catalana està en camí de reforçar i d'ampliar considerablement la seva acció reivindicativa per substancials augments de salaris. La decisió de les Juntes Socials de Biscaia de demanar que el salari mínim sigui fixat a 85 pessetes és un encoratjament a la seva acció.

Els treballadors de Catalunya, que tenen ja acumulada una valuosa experiència adquirida en les lluites i victòries d'aquests darrers anys, s'esforcen més i més en reforçar al màxim les seves possibilitats d'acció en aquesta difícil però fructuosa i positiva tàctica d'alliar sense desmaï l'activitat que es desenvolupa en el marc de la legalitat del règim amb l'acció reivindicativa més directa i decisiva, quan les condicions ho permeten o ho aconsellen. Els treballadors saben que en totes aquestes accions, diverses i complementàries, allò que és decisiu és la unitat àmplia i sòlida dels seus rengles, veritable penyora de victòria; saben que és aquesta unitat allò que ha de determinar en molts casos el pas d'una a altra forma d'activitat, el pas de l'acció reivindicativa en terreny legal a l'acció en el terreny extra legal. Els treballadors de Catalunya saben igualment que llur empenta i acció unida contribueixen a fer que la «legalitat» del règim no sigui lletra morta i eixampli el marc de la seva aplicació, de la mateixa manera que l'acció vigorosa en aquest marc legal possibilita i afavoreix la realització, quan cal, de les accions reivindicatives de caràcter més decisiu. La classe obrera de Catalunya ha après a conèixer amb les seves experiències més recents que una forma d'acció empeny l'altra, i inversament, i que de la seva unitat i de la seva decisió, però també de la seva flexibilitat en la combinació de l'acció en ambdós terrenys, depenen, en gran manera, les conquestes que està decidida a obtenir.

No hi ha cap dubte, d'altra banda, que els obrers més conscients saben copsar la relació estreta que existeix entre aquestes accions i la preparació de l'ànim de les masses per a la realització de la Jornada de Reconciliació Nacional.

Dels corresponsals de "Treball" d'arreu de Catalunya

En la fàbrica de filatures B., de Barcelona, les teixidores han de treballar a preu fet. Amb un ritme molt accelerat arriben a guanyar per terme mig unes 400 pessetes setmanals.

Darrera de les filadores ve una cadena de treballadores més explotades encara. Les canelleres, plegadores, controladores, empaquetadores, etc., han de treballar al ritme de les filadores, però no van a preu fet i guanyen només, unes amb altres, 180 pessetes a la setmana. Si es retrassen massa se les desconta una part del salari o no se les paga el «plus voluntari» establert per a obligar-les més i «justificar» la super-explotació.

En distintes ocasions, les treballadores d'aquesta casa han realitzat protestes i han obtingut algunes reivindicacions, com el citat plus, que alleuja una mica les coses. Existeix un gran descontent puix es donen compte que tot està muntat per a explotar-les al màxim.

En una fàbrica de Barcelona, el Director va veure que els obrers es feien passar uns plec i els signaven. La cosa el va preocupar i va preguntar què era.

L'enllaç sindical li va explicar que era una petició adreçada al Govern demanant un augment general de salaris i l'establiment de l'escala mòbil. El Director va trobar justa la peticció i la va signar.

A una important localitat agrícola dels voltants de Lleida, un dels enllaços obrers elegits l'octubre passat fou invitat a assistir a un curs sindical. Ja el primer dia va intervenir en la discussió plantejant que calia facilitar als enllaços un local per a poder-se reunir amb els treballadors. També va criticar el sistema d'assegurances destacant el fet que, en cas de llarga malaltia, l'obrer acaba per no percebre res...

El jerarca que presidia el va interrompre de mala manera, cridant: «Es que la CNT us ho donava, tot això?»

El l'enllaç, sense torbar-se, va respondre: «Quan la CNT estava al meu poble, jo no era enllaç i era molt petit. Ara soc gran i soc enllaç i per això m'ocupo ara del que abans no em podia ocupar».

Amb aldarull i amenaces, la reunió es va donar per acabada. Però l'endemà

l'anaren a buscar per que seguis assistint al curs i excusant-se per la interrupció del dia anterior.

A una localitat de la Costa Brava la indignació és gran. No n'hi ha per menys. A les fàbriques no arriben comandes i una d'elles parla de no treballar més que tres dies a la setmana. Un viatjant es queixava de no haver obtingut, en tot el mes de gener, més que 900 pessetes de comandes.

Els pagesos es queixen que l'amoniac, en el mateix sindicat, els és facturat a 2'50, però l'han de pagar a 5 pessetes.

Ara, s'apuja l'electricitat un 10 per cent. El carbó de llenys el pagaven la setmana passada a 37 pessetes l'arroba l'última setmana a 38. El carboner ja diu que la setmana següent anirà a 40. Fa un mes les patates es pagaven a 2'75, ara a 3'50; els ous a 36 pessetes dotzena; l'oli a 27 pessetes el litre; la carn de vedella de 40 a 60 pessetes quilo, però la de 40 no es pot menjar.

I així va tot. La gent es queixa molt i sembla més disposada a fer quelcom per a manifestar la seva protesta.

Després de l'octubre el Partit va litzar una amb la 31 de desembre següent:

Un grup Comarca

De la com De la com De la cel Del cam

Cadascun el gran militants pesseta centim de nombre a la cam

El P.S. guir immo tit. Es la fina és rament litants i de sosten Partit.

En dels tre salaris vital amb treball.

El pat exclama apujar enllaços balladors més i bé li exp s'han d' ris dels tar contr pitalistes tres desp nomia i comer cions i tot el propor pitalistes Final teix i tures el

DURANT vuit mesos s'ha desenrotllat una important acció, finalment victoriosa, dels obrers d'una fàbrica metallúrgica de Barcelona.

El començament fou una petició d'augment de salaris, presentada a la Direcció amb les signatures dels obrers d'una de les seccions. Poc a poc anaren presentant també llur petició les altres seccions.

La discussió amb la Direcció es feia impossible. Arxivava les peticions i es feia el sord. Però arribaren les eleccions sindicals del mes d'octubre, en les quals foren elegits autèntics candidats dels obrers. Els nous enllaços sindicals prengueren aquesta qüestió en mans estimulats per la voluntat de tots els obrers.

La Direcció va haver d'escoltar els enllaços, però es negava rotundament a cap augment. Els obrers van emprendre llavors la lluita posant en joc una arma que tenen a les seves mans: disminuir la producció. La producció va anar baixant fins a un 25 per cent de la corrent. La Direcció va cridar els enllaços per a exigir que es produís al 100 per 100. Els enllaços van aprofitar l'entrevista per tornar a plantejar que els obrers volien augment de salaris i demanaren quina era la resposta de la Direcció.

Resposta de la Direcció: «Primer, que es torni a normalitzar la producció, després, parlarem dels salaris».

Els enllaços replicaren en nom dels obrers que, al punt on estaven les coses, calia començar per augmentar els salaris. Fet això, la producció es normalitzaria sense cap inconvenient.

La Direcció no hi va voler saber res. Va mobilitzar el Jurat d'Empresa, però

aquest Jurat, elegit fa quatre anys, no té cap autoritat davant dels obrers. Llavors va fer venir un inspector de la Delegació del Treball i la qüestió no va avançar gens. Quan l'inspector va voler amenaçar, els obrers el van abroncar i se'n hagué d'anar.

Mentrestant, els enllaços seguien també llurs gestions prop dels sindicats, de la Delegació del Treball i del propi Jurat d'Empresa, defensant la justesa de la petició dels obrers.

Donat el caràcter dels sindicats i del règim, no es podia esperar gran cosa dels jerarques, però la fermesa dels enllaços els obligava a prometre d'intervenir favorablement un cop normalitzada la producció. D'altra banda, l'Empresa amenaçava amb despedir tots els obrers.

En arribar a aquest punt, després de mesos de braceig, els obrers junt amb els enllaços decidiren de treure a l'Empresa el seu pretext. Acordaren normalitzar novament la producció, però deixant entendre ben clarament que si se seguia donant llargues a l'assumpte, tornarien a començar llur acció.

Això ocorria a finals de novembre passat. El mes de desembre, la Direcció de l'Empresa va haver de comunicar els nous salaris amb augmentos que van, segons les categories, de 200 a 400 pessetes mensuals, abarçant a 700 obrers.

L'actitud dels enllaços i obrers d'aquesta fàbrica és un exemple de saber menar una lluita amb decisió, pressionant units i amb molta força, tot i sabent contrarrestar les maniobres de la patronal i de les jerarquies.

HAN estat anunciades les eleccions de Jurat d'Empresa, però els jerarques esperen l'últim minut per a comunicar el dia de llur celebració, amb l'intent d'agafar els treballadors impreparats, cercant així fer elegir uns Jurats que tractarien d'oposar als enllaços i als treballadors com a para-xocs dels Jerarques sindicals i de les Direccions de les grans Empreses.

En canvi, si obrers, administratius i tècnics estan atents i preparen llurs candidatures, si enllaços i treballadors actuant conjuntament asseguruen l'elecció de treballadors conscients i fidels com a vocals dels Jurats, aquests seran una ajuda preciosa a la lluita per les reivindicacions, i sobretot, per l'augment general dels salaris i sous, per un salari mínim vital amb escala mòbil per vuit hores de treball.

Treballadors, enllaços: estigueu atents, tingueu preparades les vostres candidatures per als Jurats d'Empresa!

Una assemblea agrària a Lleida

El passat mes de desembre es va celebrar a Lleida una assemblea comarcal de germandats, cooperatives i sindicats agraris.

El President va obrir la reunió informant que una delegació havia estat a Madrid per a regradar Franco d'haver concedit llibertat de comerç per molts productes agrícoles. Inmediatament s'aixecaren protestes de bona part dels presents que anaren recitant llurs greuges contra la política agrària del Govern de Franco, sobretot pels productes encara intervinguts i per la imposició de preus baixos als productes agrícoles, mentre pugnen constantment els articles industrials.

Un dels delegats va demanar de parlar en català «per a poder parlar més clar». Criticà els caps sindicals de parlar molt de sindicalisme i els acusà de no defensar els interessos de la pagesia.

Un altre fou molt aplaudit en criticar els caps comarcals, que no ajuden com caldria les germandats i cooperatives locals i no fan cap as de les reivindicacions pageses.

La qüestió de l'oli fou plantejada amb molta força per la majoria dels delegats.

Després, el President va posar la qüestió de nomenar un delegat que ha de representar la comarca per a gestions prop de la direcció nacional de les Germandats. Els delegats presents van demanar que se suspengués l'Assemblea per tal de posar-se d'acord i proposar un candidat. Això va ésser obtingut i, en reprendre la sessió, es van presentar dues candidatures. Una per part dels caps comarcals i una altra proposada per diversos delegats. Aquesta última va resultar elegida per 27 vots contra 12.

Aquesta Assemblea prova que també al camp existeixen grans possibilitats legals de lluitar per les reivindicacions dels pagesos en gront de la política econòmica del franquisme.

Sobre la base d'aquestes reivindicacions, els pagesos que coneixen que es prepara en tot el país una Jornada de Reconciliació Nacional, i amb ells els obrers, menestrals, el mestre, el metge, etc., haurien de fer que se'n parli i tractar que qualli un moviment que ajunti a la Jornada la participació dels treballadors del camp.

ELS ESTUDIANTS UNIVERSITARIS EN MOVIMENT

ELS dies 21 i 22 de febrer darrer, els estudiants universitaris han commemorat l'Assemblea de Paraninf. Responent a la crida que se'ls feia en diverses fulles distribuïdes profusament, els estudiants de les tres Facultats de Filosofia i Lletres, Dret i Ciències, deixaren d'assistir a les classes.

Els estudiants de Medicina es trobaven en vaga des del dia 19, protestant de les disposicions ministerials que els allarguen absurdament la carrera. Malgrat els esforços del cap Nacional del SEU, vingut expressament per fer-los desistir de la vaga, la mantingueren fins el dia 22, sumant-se així als altres estudiants.

Aquest moviment és d'una gran significació. Sense estridències, els estudiants, deixant d'assistir a les classes, han realitzat una manifestació que prova llur elevat grau de consciència de la situació concreta en què viu Espanya i de l'Espanya en què volen viure.

L'actitud dels professors en llur gran majoria fou de clara simpatia per l'acció dels estudiants.

GESTIONS PROP DE L'ONU A FAVOR DELS DETINGUTS DE GENER DEL 1957

Responen a una carta del camarada Josep Moix, el President de la República en exili, Don Diego Martínez Barrios, li comunicà amb data 10 de febrer haver encarregat que es fecin les gestions demanades. Amb data 12 de febrer, el Sr. Martínez Moreno li confirmà la realització d'aqueixes gestions amb una carta que diu així:

«Distingit amic:
«En l'absència del senyor President complint les seves instruccions he tingut coneixement de la carta que vosté li envià amb data 4 del corrent, de la qual li acuso rebut, i puc precisar al mateix

Hem tingut ocasió de parlar amb alguns. Ultra l'alegria natural per l'èxit aconseguit, ens ha frapat la gran confiança amb què guaiten vers la perspectiva d'una gran acció, en la qual prenguin part la classe obrera i tot el poble, «com el gener de l'any passat!»

«Es cert —dinen— que aquesta vegada tot ha estat més quiet. No hi han hagut corredisses ni topades amb la policia. Però la vaga ha estat més àmplia, més unànime i més conscient!»

L'actitud de la classe obrera, de la gran majoria d'industrials i comerciants, d'àmplies masses pageses, mostren l'existència d'un profund afany de canvis en el país. Si les distintes forces d'oposició miren les grans possibilitats que aqueixa actitud ofereix, la idea d'estènyer relacions i el desig de coordinar l'acció s'enfortirà ràpidament en tots.

Aquesta és la convicció amb què el Partit Socialista Unificat de Catalunya invita les altres forces catalanes d'oposició a impulsar conjuntament la realització d'una Jornada de Reconciliació Nacional, eminentment pacífica.

temps que el Ministre d'Estat, senyor Valera, ha donat compliment amb el més gran interès a allò que vosté sollicitava en favo rdelcs compatriotes Emilià Fàbregas i Joan Kèyer i, en general, de tots els encartats en el procés que se segueix a Barcelona amb motiu del boicot dels transports en el procés que se segueix a Barcelona amb motiu del boicot dels transports urbans de gener del 1957.

«Desitjant que les gestions conduixin a la finalitat volguda, em reitero afectísim i amic

M Martínez Moreno».

Plans i projectes que no resolien el problema de l'habitatció

Segons les estadístiques oficials, a Barcelona hi han 60.000 famílies mancades d'habitatció decent. Desenes de milers d'altres pateixen del mateix anguniós problema a Tarrassa, Sabadell, Calella, a la conca del Llobregat, al Baix Ebre, a Olot, arreu de Catalunya.

Cada dos per tres el Govern del general Franco llança les campanes al vol per a pregonar grandiosos plans i projectes destinats, diu ell, a donar «solució definitiva» a la manca d'allotjaments.

Qui no recorda que dos anys endarrera, Giron proclamà «solemnement» que anava a liquidar el barraquisme i a donar a cada família el seu pis? De fet, la tocada de campanes esdevé més ressonant com més s'agreuja el drama de l'habitatció.

En tenim la prova en l'extrafolària demagogia que caracteritza la campanya actual de propaganda començada arran de l'última visita de Franco a Barcelona. L'exposició entorn del problema de l'habitatció, el Pla quinquennal d'urbanisme, el Pla d'Urgència Social, la nova Llei del sòl i, ultimament, el decret sobre les «habitacions subvencionades», han estat altres tants temes que han desfermat el lirisme dels jerarques entorn de «projectes» més mirífics que mai, amb els quals voldrien fer reviure les il·lusions dels que ja van prenent consciència que amb un tal règim no tindran mai casa, ni pròpia ni llogada, per a habitar.

Les darreres troballes de la Llei del sòl i de les «habitacions subvencionades» no seran més que una nova etapa de la cursa especuladora per part dels que converteixen el punyent drama de manca d'habitacions en una font de sinecures.

Els terrenys per a edificar, els materials per a la construcció, la locació, venda, traspass, atribució de pisos, etc., han constituït des del 1939 ençà una de les més revoltants empreses d'estraperlo, corrupció i favoritisme.

Els negocis i arbitrietats comencaren amb la construcció de les anomenades «llars

desvastades». De llavors ençà, com mosques que la mel atreu, tot un estol d'organismes, empreses oficials i privades, han florit arreu per tal de participar al festí. La construcció d'habitacions «protegides», «bonificables», de «renda limitada», de «tipus social», del «Congrés Eucarístic», «Sindical del Hogar», del Municipi i altres denominacions, han servit de tapadora a negocis bruts i favoritismes descarats, tot i que hagin permès de col·locar algunes famílies treballadores.

Empresaris i organismes han beneficiat d'importants subvencions estatals, d'exempció d'impostos i arbitris, de materials a baix preu, i han construït un nombre relativament important d'edificacions. Però com s'explica que, malgrat una tal proliferació de «constructors», el problema de l'allotjament s'agreuja tots els dies i que el Comandant en cap de les brigades de pic i pala encarregades de combatre «ràdicalment» el barraquisme, Acedo Colunga, hagi reconegut fa pocs dies que «el barraquisme pren un nou increment»?

Allò que ha ocorregut i ocorre és que, sota la capa de construccions socials «per als més necessitats» i, per tant, amb els avantatges materials més amunt esmentats, la majoria de construccions són destinades a la venda per pisos, fórmula que permet tota mena d'especulacions i negocis sucosos, sobretot pel fet que la manca d'allotjament es fa sentir entre la petita i mitjana burgesia.

No cal dir que no són pas els condemnats a viure en barraques, com tampoc els que viuen rellogats —no solament perquè no troben pis, sinó també perquè així el lloguer toca a menys— els que poden arrearçar el munt de milers de pessetes que cal pagar per dret d'entrada, o bé extreure d'un salari migrat els diners necessaris per al pagament dels terminis feixucs que segueixen després.

Pel que fa a les insuficients edificacions destinades a la gent modesta, llurs construcció s'allargassa durant mesos i mesos i, a vegades, àdhuc anys, car sovint les subvencions i els materials no arriben per a cobrir la teulada. I no parlem ja de la qualitat de

les obres! Els materials emprats són, en general, de la pitjor qualitat i sovintegen els casos en què parets, embans i sostres s'esquerden al cap de quatre dies.

L'explicació d'un tal estat de coses no pot ésser més senzilla: els salaris de les famílies que han d'ocupar-les no permeten el pagament d'un lloguer que assegurí una rentabilitat prou «substancial» dels capitals invertits. I com que no guanyen prou per pagar un lloguer rentable no es construeixen cases per a ells. Aquesta és l'arrel veritable del «cancer social dels suburbis...», com el Sr. Porcioles els ha definit, guardant-se però, prou bé d'anar al fons de la qüestió.

Tot això demostra que el drama de l'allotjament i el seu agreujament constant és la conseqüència de la política del règim, del baix nivell de vida de les masses populars de la ciutat i del camp. I el problema no podrà tenir cap començament de solució veritable més que en la mesura que es millorin les possibilitats econòmiques de la població laboriosa, que és la que viu relegada i en barraques.

ELS JOCS FLORALS A MADRID

Després de tots aquests anys en els quals el nostre Jocs Florals, per a poder celebrar-se, han hagut de tenir lloc a països estrangers on els catalans exilats n'havien mantingut la flama, heus ací que enguany hem anunciat la seva propera convocatòria a Madrid, el mes d'Abril, pel Cercle Català d'aquella capital. No cal dir que els catalans en assistir-hi, hem acollit la nova amb plena satisfacció. El nostre poble, que tan ha patit i pateix de les iníquies vexacions a les quals es veu sotmès per la política instaurada a la fi de la guerra civil, interpreta aqueix fet com allò que és en definitiva: com una nova victòria arrencada als enemics de les seves llibertats, com una mostra més de la victoriosa florida present en el nostre redreçament nacional.

Si esbrinèssim els mòbils reals que han portat a molts dels homes que han signat aquesta convocatòria, veuríem que no són els d'un generós impuls nacional. Allò que els motiva és la intenció de capitalitzar llur gest davant del poble català, tot i no fent res que pugui destorbar llur idíl·li amb els promotors de la política de persecucions anticaltaneres. Perquè, sinó, aquests mateixos homes no han demanat, o exigit si calia, que els Jocs Florals retrobats es celebrassin en el seu fogar natural, enmig del poble que els creà, a Catalunya mateix? Llur política de complicitat vergonyant amb el règim i llur por a que els Jocs Florals a casa nostra fossin avinentesa per a que els catalans manifestéssim els nostres sentiments nacionals, ens donen la resposta.

La propera celebració d'aquests Jocs Florals mostra que amb una àmplia conjunció d'esforços pot aconseguir-se que l'any proper tinguin lloc entre nosaltres, a Barcelona, cap i casal de Catalunya.

Els fets ens mostren abastament que aquest preuat objectiu està a l'abast de les forces actuals del nostre poble i de l'esponerós ressorgiment del seu sentiment nacional. Estem segurs que entitats i homes, els nostres centres culturals i els homes de la intel·lectualitat, s'esforçaran en atènyer aquesta fita.

Les dones en la lluita per la pau el pà i la llibertat

La Unió de Dones de Catalunya, junt amb la Unió de Mujeres Antifascistas Españolas, ha fet una Crida amb motiu del 8 de març. Jornada Internacional de la Dona, adreçada a totes aquelles que, a casa nostra, volen la pau i una vida millor.

La Crida coincideix amb els preparatius que tenen lloc arreu del món per la celebració, el mes de Juny d'enguany, del IV Congrés de la Federació Democràtica Mundial de Dones. És demana que, des d'ara, les dones facin arribar llurs adhesió i salutació a l'esmentat Congrés, del qual sortiran iniciatives i orientacions tendents a reforçar l'acció de les dones de tot el món per la pau, pels drets de la dona i pel benestar de les famílies.

L'accent d'aquesta Crida es posa en marcar el perill d'una guerra atòmica i les conseqüències que tindria per a la humanitat. I després d'afirmar que la guerra no és inevitable, continua:

«Mares, dones, riques i pobres, creients i no creients, unim les nostres veus a les de totes les dones de la resta del món. unim les nostres forces a les de tots els pobles que volen la pau. Demanem la prohibició de les proves de bombes atòmiques i d'hidrògen que enverinen l'atmosfera. Demanem la pros-

cripció de l'ús de les esmentades bombes i de totes les armes d'extermini. Demanem la solució pacífica de les diferències entre Estats. Demanem que parí el foc a Ifni i la solució pacífica del conflicte mitjançant la negociació.

«Les dones espanyoles hem sofert prou amb les guerres i llurs conseqüències. Volem un món de pau i una Espanya de pau».

Més endavant, la Crida de la Unió de Dones de Catalunya i de la Unió de Mujeres Antifascistas Españolas recorda la necessitat que té tot Espanya d'una veritable reconciliació nacional i recorda que la participació de les dones a una Jornada que reclami la Reconciliació Nacional, l'abaratiment del cost de la vida i l'amnistia per als presos i exiliats polítics és una tasca urgent de les dones que, així, mostraran junt amb tot el poble llur voluntat de fer que Espanya comenci una existència sense odis, sense lluites fratricides, sense misèria i sense l'amenaça d'una guerra i de les seves destruccions.

La Crida acaba, dient: «Demà, un canvi pacífic i democràtic pot assegurar-nos una vida digna en la qual podrem aspirar a gaudir plenament dels nostres drets com a mares, treballadores i ciutadanes».

El congrés del Paraninf i la reconciliació nacional

Per Mateu ORIOL

Ha passat un any del ja famós Congrés Lliure d'Estudiants, celebrat al Paraninf de la Universitat de Barcelona. Els universitaris catalans van viure el 21 de febrer de l'any 1957 un dels dies més importants en la història de la nostra Universitat, reunits amb un sentit elevadíssim de la responsabilitat pública, per a tractar problemes plenament arrelats en la vida nacional i en l'estructura política creada per la dictadura franquista.

No hi ha ningú que, a l'hora de judicar la transcendència real de les reivindicacions plantejades aquell dia, ho redueixi al clàssic esperit estudiantil de gresca o a la categoria de problemes sense ressò en la vida social del país. Això està demostrat en primer lloc per l'actitud mateixa de la dictadura, per la brutalitat de la seva reacció. El Congrés del Paraninf va constituir una prova de maduresa que va sorprendre a molta gent: els estudiants vàrem proclamar que ensem que defensàvem les nostres reivindicacions, preniem posició contra la dictadura no a en qüestions de detall sinó en l'aspecte bàsic i total de la nostra consciència política, deslliurada, per fi, de les traves oficialment imposades. Així ho van entendre les autoritats franquistes i així era efectivament.

D'aquell gran dia ençà ha passat un any i en arribar l'hora de considerar-ne les conseqüències i repercussions, la primera cosa que cal remarcar és la següent: el Congrés del Paraninf constitueix una fita important en el moviment universitari per la democràcia. No té, evidentment, ni el caràcter substantiu ni la forma arrodonida de la cosa definitiva. És, en el fons, una primera gran presa de consciència realitzada en funció de perspectives molt més àmplies. Pensem, només, en el fet que els problemes que van justificar i provocar el Congrés segueixen vigents i actuals.

La característica essencial d'aquella manifestació col·lectiva va ésser precisament el fet d'ésser col·lectiva. Estudiants de totes les ideologies vàrem coincidir en un mateix acte, en un mateix esperit, i vàrem donar idèntica força a unes mateixes reivindicacions. Per damunt de possibles divergències personals o ideològiques es va imposar la coherència de les nostres necessitats i aspiracions. I això pel fet que, en proclamar les nostres reivindicacions, tots reconeixíem explícitament o implícitament que cadascuna d'elles era filla del deplorable estat de coses al qual ha arribat el nostre país sota la dictadura franquista. Altrament dit, el sentit íntim del Congrés del Paraninf es resumeix així: **els estudiants hem dit clarament que existeix entre tots nosaltres una fonamental coincidència d'interessos, respecte dels quals l'únic enemic important és el franquisme.**

Aquest és el tret que lliga el Congrés del Paraninf al conjunt sencer de l'actual panorama de la política espanyola i en fa un esdeveniment plenament situat en la línia de Reconciliació Nacional, tan clarament plantejada pel nostre Partit, el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Es ben cert que la dictadura franquista troba un punt de recolzament essencial en la divisió de les forces polítiques que se li oposen. Això és tan clar que no necessita demostració. Però per si en calgués, n'hi ha prou amb donar un cop d'ull als fets realitzats sota el signe de la unanimitat antifranquista, tals com les vagues del 1956 i del 1957, els boicots als transports urbans de Barcelona i Madrid, les demostracions universitàries dels dos anys passats, per a veure que totes elles han fet frontollar la dictadura precisament perquè eren una manifestació

clara de la voluntat del poble espanyol de lluitar unit oblidant passades divergències, contra l'única força que s'oposa al benestar econòmic i a la pau i llibertat socials.

I és precisament la lògica d'aquesta conclusió la que dona força a la Jornada de Reconciliació Nacional proposada pels comunistes i entesa com una gran demostració pacífica contra la dictadura, feta sobre la base del valor més temut per aquesta: la unitat de tots els espanyols que aspiren a la democràcia. És a dir, de la immensa majoria dels espanyols.

Per a nosaltres, estudiants, la Jornada de Reconciliació Nacional ha de constituir una fita més elevada en el camí iniciat pel Congrés del Paraninf i plenament situada en la línia lògica de la seva continuïtat. Cal veure que és, precisament, aquesta continuïtat la que dona força i contingut definitius a l'acte del Paraninf. És aquest un acte magnífic, transcendental, en el sentit de marcar una línia. I la Jornada de Reconciliació Nacional apareix, sense cap mena de dubte, com la seva continuació lògica en un pla més elevat i, per tant, més conscient i més decisiu políticament.

Cal reflexionar sobre els nostres actes passats per a veure que la seva plenitud ens ve donada per l'evolució de les circumstàncies vers un plantejament dels nostres problemes en forma cada vegada més àmplia, més definitiva, més general i més concreta alhora. Altrament dit: la conseqüència lògica del Congrés del Paraninf ha de ser, a través d'altres actes que siguin necessaris, la preparació minuciosa de la Jornada de Reconciliació Nacional, que ha de tenir ressò en les aules de la Universitat.

(Aquest article ens fou entregat abans del moviment estudiantil dels dies 21 i 22 de febrer, al qual dediquen un comentari a part.)

Com que tots els comentaris conserven plena actualitat, el publiquem tal com ens fou entregat.)

OPOSEM-NOS A LA GUERRA D'IFNI

Des de primers d'any han començat a arribar a Barcelona i altres ports d'Espanya soldats ferits d'Ifni i del Sahara. Altres no tornaran mai més devorats per la guerra que el franquisme ha fet esclatar a Ifni. Moltes famílies espanyoles i marroquines estan de dol.

Aquests soldats, diu la premsa per ordre del Govern, han estat ferits defensant «la integritat del territori nacional». Com és possible parlar de territori nacional? Ifni és un territori marroquí en el qual l'imperialisme espanyol s'ha instal·lat per força, imposant a la població un poder estranger. En aixecar-se contra la dominació espanyola els habitants d'Ifni demostren no voler ésser convertits per força en ciutadans espanyols. És el seu dret i tot patriota espanyol els ha de donar raó.

La població d'Ifni i del Sahara vol tornar al costat dels seus germans de llengua, de costums, de religió. Volen unir-se al poble marroquí i restablir la unitat territorial que l'imperialisme franco-espanyol s'havia repartit a bocins.

Cal exigir a les autoritats franquistes que posin fi al vessament de sang, que deixin en llibertat de reintegrar-se al Marroc les poblacions d'Ifni i del Sahara, que negociïn amb el soldà el retorn dels territoris ocupats.

Relorcem les activitats en defensa dels patriotes pendents de consell de guerra

Darrerament, un Consell de Guerra ha condemnat a 8, 12 i 18 anys de presó sis patriotes acusats d'haver promogut el boicot del transport a Madrid, el gener del 1957, de solidaritat amb el moviment de Barcelona.

La monstruositat d'aqueixes condemnes obliga l'opinió pública barcelonesa a fer-se sentir amb més força per les autoritats que preparen els Consells de Guerra contra els processats pel moviment de gener, de Barcelona i Tarrassa, en sengles grups encapçalats respectivament pels camarades Fàbregas i Kèyer i per Cebrià García.

El Tribunal Especial ha anunciat el pas a plenari de la causa dels primers, seguida contra 43 patriotes, dels quals nou són dones. El fiscal demana, a més d'altres penes inferiors, varies condemnes a sis anys, 8 anys per al camarada Kèyer i 20 anys i un dia per al camarada Fàbregas.

De què els acusa el fiscal? L'acusació es basa en «el fet que certs elements treballen assiduament en la clandestinitat per tal d'organitzar el P.S.U. de Catalunya». Acusen a Fàbregas que les cèl·lules organitzades per ell «redactaren i repartiren fulles en les fàbriques o als voltants amb èxit per a boicotejar el transport». Acusen a Kèyer d'haver organitzat un aparell de propaganda entre els treballadors tèxtils, que «edità milers de fulles subversius i distribuí nombrosos exemplars de «Mundo Obrero», «Treball» i altres opuscles explicant els acords del Congrés del P.S.U.». Als altres, se'ls acusa igualment d'haver repartit fulles o d'haver-hi col·laborat.

Contra el que diu el fiscal, les fulles no contenen cap crida a la subversió. Les fulles cridaven a realitzar el boicot d'una manera pacífica. Per què, doncs, han de comparèixer davant d'un Consell de Guerra?

La monstruositat jurídica és tal, que molts caps i oficials de l'Exèrcit no s'estan d'opinar contra el fet que els espanyols compareguin davant de Consells de Guerra per a respondre d'activitats polítiques pacífiques que, en tot cas, corresponen a la jurisdicció ordinària. Amb motiu de la detenció dels 4, joves que assistiren al Festival de Moscou per la pau i l'amistat, el Col·legi d'Advocats de Madrid ha demanat al Ministre de Justícia la supressió de les jurisdiccions especials.

El manteniment dels Consells de Guerra només s'explica pel fet que la camarilla franquista voldria aterroritzar la població i impedir l'ascens inevitable del moviment popular. Els Consells de Guerra són l'expressió de l'esperit de guerra civil que el franquisme vol mantenir a tota costa contra les ànsies populars de reconciliació nacional i convivència ciutadana.

Per això té encara més importància el manifestar-se contra les jurisdiccions especials, el reclamar l'anul·lació dels Consells de Guerra i el complementar aquesta acció amb la demanda d'una amnistia general per a tots els empresonats i exiliats polítics.

Aquest clam ha de manifestar-se envers les autoritats militars i civils de Barcelona, envers el Ministre de Justícia i Gual Villabí, envers el col·legi d'Advocats i les personalitats eclesiàstiques i altres, que poden intervenir positivament per fer que les causes ni justament pendents d'un Consell de Guerra passin a la jurisdicció ordinària.

L'opinió pública de Barcelona, de Tarrassa i d'arreu de Catalunya ha de fer-se sentir donant recolzament a les gestions que realitzen els familiars dels presos i lliures advocats, coincidint amb l'acció del poble de tot Espanya contra les jurisdiccions especials i per l'amnistia general.

ARGENTINA I VENEZUELA LLIÇÓ I ENCORATJAMENT

ELS recents esdeveniments polítics que han tingut lloc en el continent sudamericà, a Argentina i Venezuela, manifesten d'una forma esclatant l'irreprimible moviment ascensional democràtic arreu i, molt concretament, el total desprestigi dels règims dictatorials detestats pels pobles i caracteritzats per la corrupció, la protecció a les grans oligarquies i la sumissió a l'imperialisme i els monopolis ianquis.

Després de l'ensulsiada del règim de Peron, el poble argentí amb les eleccions presidencials acaba de donar un nou i ferm pas endavant per vies democràtiques. El sol fet d'haver-se celebrat aquesta consulta democràtica en un país que havia estat sotmès durant un llarg període a una dictadura de marcat tipus feixista es ja un testimoni de la capacitat de les masses de superar d'una forma cívica un passat dictatorial que les havia frustrat dels seus drets elementals, i d'organitzar, en el marc de la llibertat retrobada, un esdevenidor democràtic. Això és, sigui dit de passada, un mentís categòric a tots els especuladors interessats que tracten de justificar hipòcritament les dictadures amb el falaciós pretexte de que hi han pobles que no són capaços de gaudir de règims democràtics.

Convé subratllar que una de les característiques més essencials de la situació argentina que ha afavorit aquest desenvolupament és el gran afany existent entre la població d'aquest gran país sudamericà de promoure una ampla reconciliació nacional que liquidés definitivament els enfrontaments i les divisions creats per la difunta dictadura. No hi ha cap mena de dubte que aquest és el signe més clar que pot trobar-se en la victòria del candidat que ha aplegat sota el seu nom les més àmplies masses populars argentines: des dels peronistes, més o menys desenganyats, fins als comunistes, passant per diverses forces democràtiques o liberals. Aquest fenomen ha estat tant pregó que els observadors menys disposats a reconèixer-ho no han pogut deixar de fer-ne menció. No és, per exemple, el corresponsal a Buenos-Aires de «La Vanguardia» qui, en un recent comentari, havia de referir-se a aquest moviment de reconciliació nacional com una de les determinants profundes de la victòria de Frondizi?

Les condicions que han presidit a l'ensulsiada fulminant de l'odi dictador venezolà de Jimenez i la seva camarilla, mereixen un examen a part.

Recordem, en primer lloc, encara que sigui prou conegut per a tothom, que aquella dictadura era una de les més corrompudes, reaccionàries i terroristes de les que han conegut els països d'Hispanoamèrica. Enfront del règim de l'odi dictador, es manifestava la profunda hostilitat del conjunt del poble venezolà, dregat contra el vergonyós lliurament de concessions als monopolis ianquis practicada per un règim que assentava la seva autoritat sobre la persecució policiaca més desenfrenada; d'un poble que maldava per tal de desfer-se d'un nefast règim anti-democràtic de misèria i d'explotació de les més àmplies masses de la ciutat i del camp. El desprestigi del dictador era total, i contra la política de la seva camarilla havia començat a dibuixar-se en aquests darrers temps l'entesa d'una unió de forces nacionals diverses, que comprenien que era urgent de donar per acabada aquesta nefasta experiència dictatorial. Aquestes forces recollien en graus diversos una aspiració general del país cap a canvis democràtics, per un règim de llibertat, veritablement nacional. Contra la dictadura venezolana s'havia anat creant en definitiva un gran moviment

d'unanimitat nacional que aplegava a les forces més diverses, tant des del punt de vista social com polític.

Es evident que una situació d'aquest tipus tenia que repercutir forçosament en les pròpies forces armades, que no són un cos estrany a la nació, s'hi manifesten les inquietuts del país, quan aquestes adquireixen un caràcter de gravetat i d'amplària indefugibles. Tal era el cas de Venezuela.

L'ensulsiada de la dictadura s'ha trobat a l'ordre del dia quan aquest conjunt de fets ha arribat a terme de la seva evolució. Es sabut que la intervenció de l'exèrcit contra el dictador n'ha estat un dels elements determinants, i podriem segurament afegir sense temor a equivocar-nos que la decidida intervenció de les forces armades, precipitant el desenllaç i venent definitivament l'obstinada resistència del dictador a deixar expressar la voluntat nacional, ha estat un fet que ha permès que la fi d'aquesta sagnant dictadura s'hagi produït de forma predominantment pacífica. I cal també assenyalar que si aquest canvi s'ha acompanyat d'algunes violències la responsabilitat pertoca als escamots de la policia secreta del dictador que volgueren perllongar balderament la seva vessànica dominació quan el dictador s'havia ja fet escàpol.

Aquestes constatacions establertes, és evident que l'element determinant de la sortida democràtica, nacional i pacífica ho han estat les masses del país les quals, per la seva

àmplia i cívica unanimitat, han pogut fluir d'una forma decisiva en el desenvolupament i desenllaç de la situació.

Un ampli front de voluntats nacionals democràtiques s'havia constituït per acabar amb la dictadura. Ha estat un profund moviment de tot el poble que, en una gran mesura, s'ha reflectit en la coincidència contra la dictadura de les forces polítiques de signe més diferent i àdhuc oposat, sense que cap exclusiva hagi esta pronunciada contra una sola d'entre elles. Els més diversos representants de les forces polítiques i socials del país, homes de dins i exilats de fora, civils i militars, tots ells portats o recolzats per l'empenta i la unanimitat del poble venezolà han obert al país perspectives de desenvolupament democràtic.

El profund significat polític de l'ensulsiada del dictador venezolà ha estat plenament capítol a casa nostra, en uns moments en que es dibuixen en el nostre horitzó nacional elements d'innegable similitud.

No es per atzar, si, amb motiu d'aquests esdeveniments, la premsa de Barcelona ha publicat diversos comentaris dictats pels serveis de premsa i propaganda del dictador Franco, en els quals s'ha tractat de desvirtuar, amb tanta mala fe com inquietud, l'origen i significat.

Els èxits democràtics d'Argentina i Venezuela, països amb els quals el nostre país sent molt prop per tants llaços físics, històrics i de civilització, són per al nostre país una lliçó i un encoratjament.

LA DECLARACIÓ DEL C.C. DEL P.C. D'ESPANYA SOBRE LA CONFERENCIA DELS PARTITS COMMUNISTES I OBRERS

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya ha fet pública, el passat mes de gener, una Declaració sobre la Conferència dels Partits comunistes i obrers que es va celebrar a Moscou, coincidint amb el 49 aniversari de la gran Revolució Socialista d'Octubre.

Els militants del P.S.U. han tingut ja els textos del «Manifest per la Pau» i de la Declaració dels 12 Partits comunistes i obrers dels països socialistes. La majoria d'organitzacions els han discutit.

La Declaració del C.C. del Partit Comunista d'Espanya fa un estudi aprofundit de les importants qüestions polítiques i dels desenvolupaments teòrics plantejats en la citada Declaració dels 12 partits, que recolzen en els ensenyaments del XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica i en l'experiència de tots ells. El Comitè Central del P.C. d'E. sustenta el seu estudi en l'experiència del moviment obrer i democràtic d'Espanya i, ensems, dedueix ensenyaments valuosos per a reforçar políticament i ideològicament l'acció de tots els comunistes espanyols.

Aqueixa Declaració té també, per consegüent, una gran importància per als militants del P.S.U. Alguns Cercles d'Estudi han agafat les dues Declaracions (la del C.C. d'E. i la dels 12 Partits) com a material bàsic per a estudiar la teoria marxista-leninista en les qüestions d'actualitat cadent lligades amb l'examen de la situació d'Espanya i del moviment de masses, a l'entorn de la línia política i del caràcter del nostre Partit.

Seria molt útil als cercles d'estudi existents i als que estan en formació el recollir aqueixa iniciativa, que seria una ajuda política

considerable per a seguir després l'estudi d'altres temes o del pla previst.

Però a part l'estudi en els cercles, la discussió de la Declaració del C.C. del Partit Comunista d'Espanya per part de totes les organitzacions del P.S.U. contribuirà a una més justa comprensió dels problemes teòrics i a l'elevació del nivell teòric del Partit. Per això és de gran interès que les direccions de cèl·lules i els responsables polítics dels Comitès no es limitin a posar a l'ordre del dia la Declaració, sinó que insisteixin amb els militants per a que la llegeixin amb atenció, meditïn sobre les qüestions que s'hi plantegen i facin un esforç per a enriquir la discussió amb el fruit de llurs reflexions.

ERRADA

En el passat número (190) de «Treball», publica la Resolució del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya: «la unitat d'acció de les forces catalanes en posició, per la preparació de la Jornada Reconciliació Nacional». A part d'algunes errades que el bon sentit del lector ha pogut corregir, se n'ha produït una que deixa incomprendible el paràgraf corresponent. En l'apartat 7. el paràgraf 6 es refereix als progressos de la Unió Soviètica. El punt final d'aquest paràgraf ha de ser: «Els plans econòmics de la Unió Soviètica preveuen el superar els Estats Units en a dos o tres anys en la producció per habitant de llet, carn i matega, i d'aquí a uns anys en producció agrícola i industrial, bé per habitant».